

aktuelt. Jeg får som nævnt mindste folkepension, som jeg spæder op med en lille arbejdsindtægt, og en begrænset renteindtægt. Denne renteindtægt stammer fra penge opsparret gennem mit arbejde i de mange år, og fra livsforsikringer, som jeg i tidens løb har betalt med „Guld kroner“ idet disse jo ikke var pristalsbestemt, hvorfor der ikke er meget at slå til side med.

Som selvstændig næringsdrivende er min ven først og fremmest afhængig af sit helbred (arbejdsevne) og dernæst af „tiderne“.

Han er som selvstændig i en lille virksomhed, afskåret fra at kunne få A.T.P. eller anden pension end folkepensionen, når han når den alder, og jeg tror ikke, at finansministeren og de øvrige medlemmer af regering og folketing, ville være tilfreds med at klare en levofod ved hjælp af folkepensionen. Vi er begge ved fælles hjælp, i stand til, at oprette så nogenlunde, en for os ønskelig levofod, når jeg med forsigtighed tager op af „Kapitalen“.

Når spørgsmålet om „Arveafgifterne“ nu skal tages op til debat i folketing og regering, mener jeg, og mange med mig, både heteroseksuelle og homofile, at det ville være retfærdigt at tage de homofiles problem med i debatten, og tænke lidt på den, i denne skrivelse, nævnte situation, som jo absolut *ikke* danner nogen undtagelse.

Kunne det ikke tænkes, som en retfærdig løsning på arveproblemet, at lade loven be-

stemme, at homofile, der har fælles hjem og samliv — f. eks. 5 år og derover, og som begge har været fælles om at opbygge og opretholde hjemmet, skulle have ret til at sidde i uskiftet bo, ganske som ægtefæller, og at staten så efter den sidstlevendes død, tager fuld arveafgift af hans bo, uanset om der er nære slægtninge, og uden hensyn til om han har arvinger. Jeg tillader mig at opstille 2 forslag:

1. Den længstlevende skal ved overtagelsen af sin arv efter den afdøde ven, være forpligtet til, ikke at oprette testamenté, og lade sine eventuelle slægtninge vide, at der ikke må påregnes nogen arv efter ham.
2. Den længstlevendes nære slægtninge (broder og søster) må udrede højeste arveafgift efter dennes død.

Jeg har som nævnt ikke nogen slægtninge, min ven har som nævnt en broder og en søster, der begge har børn, men da min ven intet arver efter sine slægtninge, vil det jo teoretisk set, heller ikke være nødvendigt, at de arver noget efter ham.

Min ven og jeg har altid kæmpet for ret og retfærdighed, og vi var, (selvom der helst ikke tales derom) begge siden året 1941 meget aktive medlemmer af modstandsbevægelsen, for hvilket vi i øvrigt har takkeskrivelser liggende.

Idet jeg håber De vil gennemtænke denne skrivelse, tegner jeg

ærbødigst

Navn

Til udvalget til behandling af forslag til lov om ændring af lov om afgift og gave.